

Az utolsó előtti óra

Nagy Gáspár emlékére

*Mintha még lehetne, noha létezett
az elfelejtett halott, balandó,
a reménytelen sebesült
az esélyek tartományában, álomban
vagy féléberem.*

*Mintha mondanánk féléberem közhely-formán:
„tűt keresünk a szénakazalban”,
már-már bocsánatot kérünk
a nem-lehetőtől, s hogy valami-valaki
töredezettet lelünk helyette – mást:
csonka-bonka szétszóródottat.*

*Akár az ásatások bíres-birbedt
geológusai, kudarc és reménység
ingoványában. Valabányan a Wielendorfi
Vénusz virtuális szeretői voltunk,
„önzetlen kíváncsiság szabadságában”,
belélegezve-kifújva igazi levegőt,
dédelgettük alámerült világunk cserepeit.
Késlekedtünk. Múltnak tetszik a jelen való
„aion”! en dugába dőlt Gaia-Anyánk
megrablója-ember.*

*A „bocsánatkérés” a semmi felé szállong,
már háborog a Föld emberi-állati talpak alatt.
Az utolsó előtti óra visszafordul,
zérus felé közeleg.*